

GEWOON
EEN EUROPESE VROUW

Ine Gerards | 2022

© Ontwerp omslag: Mario Lourenço
© Foto omslag: Privéarchief
© Profielfoto: The Red Yarn

ISBN 978-94-6247-280-8

© 2022, Ine Gerards

www.BestelMijnBoek.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*'If you love me, then say you love me
And you are mine
Hey, come on darling, stop the hiding
Speak your mind'*

Speechless by Robin schulz

'Heb je haar gekust?'

'Wát zeg je?'

'Ik vraag of jullie gezoend hebben.'

'Wat een rare vraag. Ja. Weleens. Een vriendschappelijk kusje op de wang. Bij de begroeting, je kent dat wel.' Sjon leunt met zijn heup nonchalant tegen het aanrecht en kijkt haar vanonder zijn zwarte wimpers aan.

'Ja, dat ken ik, maar ik vraag of jullie echt gezoend hebben. Je weet best wat ik vraag.' Didi draait zich om en pakt een theedoek uit de kast.

'Misschien een keertje.'

'Hoezo misschien een keertje? Wanneer was dat?' Ze loopt naar het aanrecht en pakt een schoongewassen kopje.

Hij schuift een stukje opzij om ruimte voor haar te maken en begint met een voet op de grond te tikken. Tik, tik, tik.

'Ja, wanneer was dat? Dat weet ik niet meer hoor.'

'Je gaat me niet vertellen dat je dat niet meer weet. Je weet het heel goed en het is ook niet bij een keertje gebeven. Wanneer?' Knak. Verbaasd kijkt ze naar het oortje van het kopje.

'Ik denk een maand geleden of zo. Ja, dat zal het zijn geweest. Een maandje.' Geconcentreerd pulkt hij iets onder zijn nagel uit.

Ze kijkt ernaar, naar die typische handeling. Altijd als hij nerveus is of een vraag wil ontwijken pulkt hij geconcentreerd iets denkbeeldigs onder zijn nagels uit. Er was een tijd geweest dat ze dat aandoenlijk vond. Nu irriteert het alleen maar. 'Dat geloof ik niet.'

Met een klap zet ze het kopje terug op het aanrecht, het oortje er voorzichtig naast leggend.

'Twee maanden?' Vragende blik.

Didi zet een stap achteruit en gaat voor hem staan. De theedoek houdt ze stevig vast. 'Je kijkt me aan alsof ik het moet weten, maar geloof me, ik was er niet bij.' Ze probeert oogcontact te maken, maar hij pulkt verder aan zijn nagel.

'Ja, dan zal het langer geleden zijn. En ja, we hebben gezoend. Vaker zelfs.'

'Goed, jullie hebben dus vaker gezoend. Ben je met haar naar bed geweest? Hebben jullie seks gehad?' Stap naar voren, ze kan hem bijna aanraken. 'Kom op, wees een vent en vertel me de waarheid. Ik heb wel honderd keer gevraagd of er meer is dan alleen vriendschap. En steeds zeg je: "Nee hoor, we zijn gewoon hele goede vrienden." Iedere keer weer hetzelfde antwoord. Waarom kun je niet gewoon zeggen dat je me voor de zoveelste keer aan het bedriegen bent. Zeg het me. Dat doet minder pijn dan wat je nu aan het doen bent.'

'Ja, we zijn met elkaar naar bed geweest.' Zijn stem slaat over en hij schraapt zijn keel.

Didi voelt hoe een zweetdruppel over haar rug rolt. 'Hoe vaak? Wanneer? Is het één keer geweest of vaker?'

'Al wel een tijdje.' Hij maakt een beweging alsof hij weg wil lopen.

Met de rood-wit geblokte theedoek als slagboom houdt ze hem tegen. 'Hoelang? Hóe lang?! Hoelang neuk je al met haar? Ik wil weten sinds wanneer dit aan de gang is!' Het zweet druppelt langzaam verder over haar rug.

'Al een tijdje. Paar maanden. Het stelt niet zoveel voor, maak je niet zo druk.'

'Het stelt niet zoveel voor? Dus je neukt gewoon voor de het-stelt-niet-zoveel-voor met je beste vriendin. Sjon, ik had je hoger ingeschat. Wil je alsjeblieft ophouden met deze leugens en vertellen of je een relatie hebt met die trut en sinds wanneer?'

'Ze heeft een naam hoor!', bijt Sjon haar toe. Met zijn lengte van bijna twee meter torent hij boven haar uit en kijkt op haar neer.

Didi blijft stokstijf staan en boort haar blik in de zijne. 'Ik noem haar trut als ik dat wil. Dat jij je vriendinnetjes een naam geeft zal me een rotzorg zijn. Voor mij blijft ze gewoon trut en de naam van dat wijf mag je in je reet steken. Samen met de rest trouwens. Ons trouwboekje prop ik er zelf nog wel nog achteraan. Die gaat tenslotte ook al dertig jaar mee. Tijd voor iets nieuws. Toch, schat? Hoe oud is ze eigenlijk?' Ze vist haar telefoon uit de achterzak van haar broek en blijft hem strak aankijken. De theedoek dwarrelt als een vod op de grond.

'Waarom pak je je telefoon?'

'Omdat ik even iemand ga bellen die me wat opheldering kan geven.' Ze hoort dat haar stem een octaaf de hoogte in gaat. Haar mobiel glibbert bijna uit haar hand terwijl ze met een trillende vinger op de nummers drukt. De telefoon gaat over. Eindeloos. Net voordat Didi het op wil geven hoort ze een klik.

'Hallo, met Karin.' Een zachte stem.

'Dag, je spreekt met Didi. Je hebt vast al eens over me gehoord. Je staat op de luidspreker. Ik wil even een gesprekje met ons drieën. Het is me namelijk niet

helemaal duidelijk hoelang je al neukt met mijn man en of jij ook vindt dat het niets voorstelt.'

*

Sjon en Didi proberen om het netjes af te sluiten. Maar wanneer Didi in zijn computer nog meer "goede vriendinnen" ontdekt vraagt ze hem om hun huis te verlaten. Ze kan er niet meer tegen om hem te zien. Het doet te veel pijn. Sjon strubbelt tegen, wil niet weg, vraagt of ze het alsjeblieft nog een keer kunnen proberen.

'Is relatietherapie een optie?' vraagt hij.

'Ja, maar dan wel om dit af te sluiten Sjon, het is over. Ik kan dit niet nog een keer, niet na wat er allemaal gebeurd is.'

Sjon houdt vol, in de wetenschap dat ze hem al vaker vergeven heeft. Net als twee jaar geleden, toen hij huilend aan haar benen gehangen heeft, als een kind, smekend om hem niet te verlaten. Hij kon er toen echt niets aan doen. Het is nooit zijn fout. Deze keer ligt het ook niet aan hem. Hij heeft geen idee wat er gebeurd is. Hij heeft er geen macht over. Nee, het is gewoon gebeurd. Niet een keertje, niet twee keer maar vaker, en hij kan er niets aan doen. Het overkomt hem.

'Goed, relatietherapie dan, maar onder één voorwaarde dat je je nieuwe speeltje niet ziet zolang we in therapie zijn. Wat heb ik eraan om met je in relatietherapie te gaan als je tegelijkertijd met een ander neukt.'

'Dat is goed dat begrijp ik, maar mag ik dan vanmiddag wel naar Karin toe om het uit te leggen?' Die prachtige warme blik waar ze nog steeds, na al die jaren van smelt.

*

Sjon komt pas de volgende dag thuis. 'Wat eten we vanavond?', is het eerste wat hij zegt als hij de woonkamer in loopt.

'Voorlopig helemaal niets, laten we eerst maar even praten. Want dit is zo onbeschoft wat je gedaan hebt. Zaniken over relatietherapie en dan naar je trutje gaan om vervolgens de volgende dag hier te komen vragen wat we eten. Je bent echt gestoord.' Didi is furieus en staat strak van de zenuwen en slaapgebrek.

Sjon daarentegen is zo fit als een hoentje. Het nachtje weg heeft hem duidelijk goed gedaan. Hij kuiert op zijn gemak naar de bank, gaat zitten en vraagt wat haar probleem is.

'Mijn probleem is dat ik helemaal klaar ben met dat arrogante gedoe van je. Je ging naar haar toe om te zeggen dat je met mij in therapie zou gaan en dat je haar voorlopig niet meer wilt zien, en wat doe je, je blijft daar slapen. Ben je wel normaal?'

'We hebben alleen gepraat. De hele nacht.'

'En dat geloof jij? Man, doe even normaal. Ik wil niet dat je haar nog ziet zolang wij nog bij elkaar wonen, is dat duidelijk? Ik wil niet meer dat je haar nog ziet. Ik ben hier zo klaar mee. Wie denk je wel dat je bent?'

'We gaan gewoon verder.' Zijn ringvinger begint te bloeden wanneer hij de nagelriem weer open pulkt. Hij stopt zijn vinger in zijn mond en schuift met de andere hand een vaas met tulpen opzij op de salontafel voor hem.

Didi loopt langzaam naar het midden van de kamer. Kijkt naar Sjon en ziet vanuit haar ooghoek hun

twee honden vanuit de tuin naar de open deuren van de woonkamer lopen.

'Wat zeg je? Hoezo we gaan gewoon verder. Met wie ga je gewoon verder?' Met iedere vraag praat ze harder.

'Karin en ik gaan gewoon verder, we willen niet zonder elkaar.'

Even weet Didi niet wat ze moest zeggen. De rillingen lopen over haar rug. 'Dus het is nu al van een onschuldig kusje naar, we willen niet zonder elkaar. Begrijp ik dat goed?' Haar mond voelt droog en ze moet moeite doen om de woorden uit te spreken.

'Ja, dat klopt. Maar ik wil wel nog met jou in therapie.' Hij zegt het alsof het de normaalste zaak van de wereld is en concentreert zich weer op zijn duimnagel. Drukt een beetje op de zijkant van zijn duim en veegt de druppel bloed aan af aan zijn spijkerbroek.

'Weet je wat ik wil', zegt Didi terwijl ze naar de vaas met tulpen kijkt die op het salontafeltje tussen hen in staat. 'Weet je wat ik wil. Ik wil die vaas op je kop kapot gooien.'

'Dat zou ik niet doen, als ik jou was', Sjon kijkt even op van zijn nagel.

Zonder na te denken heeft ze gegooid. Met een enorme knal spat de vaas uit elkaar, de bloemen knakken tegen de muur. Het water vormt een donkere vlek op de muur vlak naast zijn hoofd. Goed mikken is nooit haar sterkste punt geweest.

Sjon vliegt van de bank af en kijkt haar verbijs-terd aan. Nu heeft ze zijn aandacht.

Didi knipt met haar vingers en de twee honden, die geschrokken in de deuropening staan te kijken,

komen naar haar toe gelopen. 'Ik geef je een uur de tijd om deze troep op te ruimen en je spullen te pakken. Ik neem Gringo en Timmie mee en als ik terug ben, wil ik je hier niet meer zien.' Ze wacht zijn antwoord niet af. Het glas rammelt in de voordeur als ze hem met een klap achter zich dichtslaat. Ze steekt de straat over naar Fleur, haar lieve, altijd warme buurvrouw.

Drie uur, veel tranen en twee flessen Chardonnay later heeft ze de moed om terug te gaan. Fleur heeft gevraagd of ze mee zou gaan, maar Didi wil dit alleen doen.

De woonkamer is schoongemaakt, de vloer gedweild.

Het huis onwerkelijk leeg.

*

Didi verft de trap naar de eerste verdieping in een vrolijk mintgroen kleurtje, de slaapkamer geeft ze een warme uitstraling met een bordeauxrood behangetje. Ze struint tweedehandswinkels af en scoort een lichtbeuken eettafel met bijpassende stoelen voor in de woonkamer. Ze ontvangt vrienden, gaat uit, drinkt meer dan goed voor haar is en probeert haar leven weer op te pakken.

Maar ze is onrustig. Iedere nacht draaien de geesten van het verleden haar dromen en plannen voor de toekomst zorgvuldig de nek om. Ze moet weg uit dit huis. Misschien wel weg uit dit land. Na de zoveelste slapeloze nachtelijke speurtocht op het internet besluit ze om te solliciteren naar een baan in Lissabon. Er is een passende functie bij een groot communicatiebureau WCS4ALL. Tot haar stomme verbazing wordt ze aangenomen en ze hoeft niet lang na te denken. Ze gaat. Voor een jaar, daarna ziet ze wel weer verder.

*

Twee weken voor vertrek belt Martin. Ze kennen elkaar al meer dan twintig jaar en hij steunt haar plannen om naar Lissabon te gaan. 'Maar voordat je vertrekt, lieve vriendin, gaan we eerst nog een keer eten bij dat nieuwe restaurantje want dat ga ik toch wel heel erg missen als je zo ver weg zit.'

'Ik weet het niet Martin, ik moet echt nog veel uitzoeken en inpakken. Je weet dat ik niet al deze spullen zo achter kan laten als er een huurder in het huis komt.'

'Klopt, maar je moet toch eten, dan kunnen we dat net zo goed in een restaurant doen. Ik kom je zaterdagavond om zeven uur ophalen en ik wil geen nee horen. Ik breng je ook weer netjes thuis.'

'Zaterdag zei je? Dat moet lukken, dan heb ik nog een paar dagen om in te pakken. Oké ik ga mee. Je bent een schat, dankjewel.'

*

Martin parkeert de auto in de oprit, stapt uit en loopt fluitend door de tuin naar de keukendeur van Didi's woning. Hij weet dat hij haar mee moet slepen ook al heeft ze vorige week gezegd dat ze mee zou gaan. Wanneer hij de deur opent hoort hij haar al roepen vanuit de woonkamer.

'Kom maar binnen, zet zelf even koffie, er staat wijn in de koelkast als je dat liever hebt en ik ga niet mee hoor, echt geen tijd, ik moet nog zoveel pakken. Ik ben moe, laten we samen gewoon een hapje eten hier. Ik laat wel pizza komen.'

'Hahaha, zo makkelijk kom je niet van me af. We gaan lekker samen eten, maar eerst pak ik even een wijntje, wil je ook? Met zijn hoofd om de deur van de woonkamer kijkt Martin naar Didi die, volledig omringt door koffers en dozen, op de grond zit. Haar hoofd is rood van de inspanning en ze strijkt een haarlok achter haar oor.

'Ja lekker. Koud met veel ijs graag.'

Na twee glazen wijn en wat vriendschappelijk gekibbel stapt Didi, nog steeds onder protest, samen met Martin in de auto. Ze steekt ze haar halflange grijzende haren op in een losse knot en gebruikt de spiegel in het zonneklepje om zachtroze lippenstift op te doen. Martin drukt op de knop om het zijraam te openen wanneer ze royaal met parfum spuit.

'Eigen schuld', zegt Didi lachend, 'je hebt me ook geen tijd gegeven om me fatsoenlijk op te maken, waarom moeten we dan ook zo nodig gaan? Ik heb gezegd dat ik pizza prima vind.'

'Omdat, lieve dame, ik gewoon lekker met je wil gaan eten in alle rust in plaats van tussen de dozen. Kom op, wie weet wanneer we dat weer samen gaan doen als je ver weg in Lissabon zit. Ik mis je nu al.' Hij steekt zijn tong naar haar uit. 'Dus, doen we nu lekker wat ik wil. Ik beloof dat ik je vanavond na het eten terugbreng en dan kun je verder met inpakken. Als het nodig is, kom ik morgen terug om te helpen.'

'Oké, oké, genoeg. Er valt toch niet tegenin te gaan en je hebt gelijk. Eten moet ik toch, maar ik heb geen honger.' Didi geeft hem een klapzoen door de lucht. 'Ik ga jou ook missen hoor, echt wel. We gaan gewoon veel bellen en je komt snel voor een paar dagen naar Lissabon.'

Martin moet een paar rondjes rijden voordat hij een plek heeft gevonden om te parkeren. Zaterdagavond is standaard de drukste uitgaansavond in de binnenstad.

'Er is helemaal geen plaats', protesteert ze luid tegen Martin, wanneer ze het volle restaurant binnenlopen.

'Kom nou maar mee, daarachter is nog een plekje.' De ober loopt samen met Martin voor haar uit naar een lange tafel die overduidelijk bezet is.

Is het de bedoeling dat ze daarbij aanschuiven? Daar heeft ze geen zin in. Ze trekt aan Martins arm om hem weer mee naar buiten te nemen. Maar hij draait zich om een zet een stap opzij om haar voorbij te laten.

Ze knikt naar de tafel en wil zeggen dat ze beter naar huis kunnen gaan als ze bekende gezichten ziet. Ze kijkt nog eens goed. Anastasia en Marga, haar twee zussen met hun partners Hendrik en Piet. Essie, die ze kent sinds de middelbare school met haar man Karel, een

uitbundige vrolijke vent. Wat doen die nu hier? Henk, de man van Martin. Die zou vanavond toch een volleybalwedstrijd hebben? En Karina. Waar komt die nou ineens vandaan? Ze had gezegd dat ze Didi niet meer kon zien voordat ze naar Lissabon zou gaan. Te druk met werken in het ziekenhuis van de gevangenis. En nu zit ze hier?

Met het besef dat dit een verrassingsdiner is, komen ook de tranen. Onder luid applaus knuffelt ze iedereen en duikt vol overtuiging in een heerlijk warm bad van vrienden en familie.

Halverwege de bijzonder uitbundige en met drank overgoten avond vraagt haar zus, Anastasia, aan de ober of Didi een herinnering mee mag nemen naar huis. Ze wijst naar de plastic kolibrietjes die vrolijk glinsterend boven hun tafel hangen. Anastasia legt uit dat Didi naar Lissabon gaat voor een jaar en dat dit een afscheidsentje is. Dat vogeltje zal over haar waken en haar eraan herinneren dat ze nooit alleen is en altijd omringd zal zijn met liefdevolle mensen.

Behulpzaam komt de ober even later een schaar brengen zodat Didi er zelf een uit kan zoeken. Ze twijfelt. Er zijn zoveel mooie kleuren. Een groene trekt haar aandacht, maar er is ook een hele mooie lichtblauwe en een roze. Uiteindelijk kiest ze voor een paarse, het voelt alsof deze bij haar hoort. Terwijl Didi de schaar zet in het ragfijne draadje waar het vogeltje mee aan het plafond hangt voelt het alsof ze hiermee ook de band met Nederland doorknipt.

*

Precies een jaar later is Essie met Karel op doorreis naar Faro en de twee vriendinnen hebben afgesproken om elkaar te treffen na het werk van Didi. Karel blijft in het hotel voor een online vergadering met zijn baas.

'Wow, Didi, wat is er met jou gebeurd, je straalt helemaal.' Essie klopt grinnikend op de leuning van de stoel naast haar. Ze hebben geluk dat er nog een plekje is op het terras van Bar Eduardo. Vooral op dit tijdstip aan het begin van de avond wanneer de Portugezen klaar zijn met werken. Een drankje voordat ze naar huis gaan. Hier in Portugal doet iedereen dat.

Essie heeft haar hand opgestoken en in rap Portugees een kan Sangria besteld bij de passerende ober. 'Kom, ga hier zitten, ik wil alles weten. Mens, wat zie je er gelukkig uit, niet normaal meer.' Ongeduldig tikken haar vuurrood gelakt nagels op de leuning van de rieten stoel naast haar. Ze fluit zachtjes tussen haar tanden als Didi in een vloeiende beweging ging zitten, haar zilverkleurige rugtas tegen de armleuning propt en haar slanke benen over elkaar slaat. De zilveren slippers van de Chinese winkel klepperen vrolijk aan haar voeten.

'Ik wist helemaal niet dat je Portugees spreekt, maar dat is natuurlijk vanwege je werk.' Didi kijkt vol bewondering naar haar vriendin. Essie werkt in de sales voor een internationaal bedrijf en spreekt meerdere talen vloeiend. 'Je spreekt beter Portugees dan ik, terwijl ik hier al een jaar woon, shame on me.' Ze zegt het met een grote grijns.

'We hebben een paar Portugese en Braziliaanse klanten dus ik oefen mijn Portugees regelmatig. Maar

waar is mijn saaie vriendin gebleven? Jouw haar was toch grijs?'

'Klopt, er is wel iets gebeurt in de tussentijd. En, een goede kapper doet wonderen.' Met een kammende beweging strijkt Didi haar vingers door haar haren. 'Geblondeerd. Nu ben ik nog dommer dan dom.' Haar volle lach rolt over het terras. Een aantal gasten kijken op.

'Nou, vertel, hoe gaat het met je in het verre Lissabon?'

De ober zet een grote kan Sangria op het tafeltje, druipend van de condens. Hij mixt met een houten pollepel de ingrediënten nog een keer en schenkt de glazen vol. Knikje, en weg is hij weer. Volgende tafel.

'Even een foto maken voor Pinterest', zegt Essie lachend. 'Dit ziet er zo goed uit. Altijd leuk om te laten zien dat we weer even bij elkaar zijn. Ik heb vorig jaar van ons verrassingsdiner ook de foto's op Pinterest gezet. Er kwamen toen zoveel verbaasde reacties van mensen die niet wisten dat je naar Lissabon ging. Met deze foto kan ik in iedere geval laten zien dat het je goed gaat. Kijk me aan, smile.' Essie pakt haar glas. 'Proost lieverd.'

Tik, glazen tegen elkaar. Didi knipoogt met een brede lach naar de camera van Essie.

In stilte nemen ze de eerste slok.

'Hmmm, heerlijk. Sangria met rood fruit.' Met gesloten ogen neemt Didi nog een grote slok.' Het beste wat Portugal te bieden heeft in deze hitte. Enne, ja, ik ben verliefd, verschrikkelijk verliefd, dat werkt verjongend. Dat is mijn elixer, samen met deze Sangria natuurlijk.' Weer rolt die volle lach over het terras.

'Verliefd, jij? Wat leuk, vertel, wie is het? Ken ik hem? Ik vind het echt zo fijn voor je, hoe heb je hem leren kennen?'

'Via Facebook.'

'Via Facebook? Hoe doe je dat?'

'Tja dat is best een lang verhaal. Maar in het kort komt het erop neer dat ik een tekening van hem geliket heb op Facebook en dat we daarna in contact zijn gekomen.'

'Een tekening? Is het een kunstenaar?'

'Klopt, hij had een tekening geplaatst op een van die kunstenaarspagina's die ik volg. Ik weet niet waarom maar de tekening trok mijn aandacht.' Didi nam nog een flinke slok van de Sangria, vist een aardbei uit haar glas, stopt het in haar mond en likt smakkend haar vingers af. 'O wat is dit toch lekker.'

Essie laat zich niet afleiden, ze wil meer weten.

'Geliket en toen nam hij contact op. Hoe dan? Dat is toch raar.'

'Hoezo is dat raar? Via Facebook kun je gewoon iemand benaderen die je een like geeft. Daar is niets raars aan en bovendien deed hij het beleefd via een vriendschapsverzoek.'

'Facebook zei je, hoe weet je of hij echt is? Heb je een foto? Je maakt me wel nieuwsgierig.' Essie rommelt in haar tas op schoot en vist er een grote vuurrode zonnebril uit. Model Sophia Loren. De bril past bij haar. Bij haar olijfbroine huid en slanke postuur. Altijd volgens de laatste trends gekleed, waarbij ze graag net iets te veel blote huid laat zien. Torenhoge hakken maken het geheel af. Hoe ze erop kan lopen is een raadsel. Zeker in Lissabon, waar de eeuwenoude stoepen zijn gemaakt